

Sygn. akt I ACz 720/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Anna Peleć
Sędziowie:	SA Dariusz Mazurek (spr.)
	SA Kazimierz Rusin

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. M.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w R.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lipca 2014 r., sygn. akt VI GC 156/14

p o s t a n a w i a:

I. uchylić zaskarżone postanowienie,

II. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego

pozostawić do orzeczenia końcowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Rzeszowie odrzucił pozew wniesiony przez J. M. przeciwko (...) Sp. z o.o. w R. o zapłatę na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że w przedmiotowej sprawie powód dochodzi zapłaty od pozwanego łącznej kwoty 234.162 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania w oparciu o niezapłacone przez pozwanego faktury VAT tj. (...) z dnia 8 sierpnia 2012r., (...) z dnia 14 września 2012r., (...) z dnia 1 października 2012r., (...) z dnia 2 listopada 2012r. (...) z dnia 3 grudnia 2012r.

Sąd zauważył, że w sprawie o sygn. akt VI GC 382/13, która została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 11 lutego 2014r. powód domagał się zasądzenia od tego samego pozwanego łącznej kwoty 277.862 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania w oparciu o te same faktury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy odrzucił pozew.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód zarzucając naruszenie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c., albowiem przepis ten w stanie faktycznym sprawy nie mógł mieć zastosowania i naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych i nierozważenie całości materiału dowodowego zaoferowanego przez powoda.

Wskazując na powyższe domagał się uchylecia w całości zaskarżonego postanowienia i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego wg norm przepisanych.

Skarżący podniósł, iż Sąd Okręgowy nie zapoznał się dokładnie z treścią pozwu ani też załączonymi do niego dowodami. W oparciu o wymienione przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia faktury VAT, powód dochodził zapłaty należności od pozwanego w sprawie o sygn. akt VI GC 382/13. Natomiast obecnie dochodzi zapłaty od pozwanego dalszych należności wynikających z faktur szczegółowo wymienionych w treści pozwu, za okres od stycznia 2013r. do maja 2013r.

Tym samym powód w żadnym razie nie dochodzi zapłaty faktur objętych wyrokiem w sprawie VI GC 382/13.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

W przedmiotowej sprawie trudno nie zgodzić się z argumentacją przedstawioną przez powoda we wniesionym środku zaskarżenia.

W myśl art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. odrzucenie pozwu nastąpi m.in., jeżeli sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona. Prawomocnie osądzona sprawa, stosownie do art. 366 k.p.c., korzysta bowiem z powagi rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia sądu, a ponadto między tymi samymi stronami.

Zgodnie z przyjętą w piśmiennictwie i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, kiedy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale także podstawa roszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971/12/226). Inaczej mówiąc, tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że powód dochodzi zapłaty łącznej kwoty 234.162 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania w oparciu o niezapłacone przez pozwanego faktury VAT tj. (...) z dnia 8 sierpnia 2012r., (...) z dnia 14 września 2012r., (...) z dnia 1 października 2012r., (...) z dnia 2 listopada 2012r. (...) z dnia 3 grudnia 2012r., w oparciu o które to m.in. dokumenty rozstrzygał już Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie o sygn. akt VI GC 382/13 toczącej się pomiędzy tymi samymi stronami. Tym samym zachodzi powaga rzeczy osądzonej, co skutkowało odrzuceniem pozwu.

Powyzsza ocena Sądu Okręgowego jest błędna i wynika z pobieżnej analizy treści pozwu i załączonych do niego dokumentów.

Treść pozwu jak i dołączone do niego dokumenty wskazują, że obecnie powód dochodzi zapłaty od pozwanego dalszych należności wynikających z niezapłaconych przez pozwanego faktur, szczegółowo wymienionych w treści pozwu, za okres od stycznia 2013r. do maja 2013r. wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Jak naprowadza sam powód we wcześniejszej sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie o sygn. akt VI GC 328/13 domagał się m.in. zasądzenia od pozwanego poszczególnych kwot wynikających z faktur, szczegółowo wymienionych w treści obecnego pozwu, za okres od stycznia 2013r. do maja 2013r., lecz żądanie jego w tym zakresie,

jako przedwczesne zostało oddalone, co wynika wprost z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 lutego 2013r.

Skoro nie zachodzi tożsamość roszczenia, a jedynie tożsamość stron to tym samym brak było podstaw do odrzucenia pozwu w oparciu o art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Nie jest takim orzeczeniem niniejsze postanowienie.

Zasada odpowiedzialności za wynik procesu jest naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu przyjętą przez kodeks postępowania cywilnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., I CZ 67/11 LEX nr 1084691). Zgodnie z tą zasadą powód wygrywający proces ma prawo żądać zwrotu także kosztów postępowania incydentalnego (z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1973 II CR 159/73 - OSNC 1974/5/90).